

Aventures pels pèls

Relats seleccionats del VIII Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

lletra
nova

bromera

TICO'S DETECTIUS: EL MISTERI DE LA FIRA

ALBA RIPOLLÉS BOIX

Hola! Em dic Tico i sóc el gos de Marcel. Ell i dos amics més formem la banda de detectius més famosa del poble, que es diu TICO'S DETECTIUS. Manel és un xiquet d'onze anys. Té el pèl castany, els ulls verds, és alt i prim. És el cap de la banda i el seu fundador. La banda es va crear quan a classe van començar a desaparèixer un fum de coses i a Marcel se li va ocórrer la idea d'investigar el cas. Al final, les coses robades estaven en un descampat on jo passava les nits, i a part de resoldre el misteri, va aconseguir una nova mascota. Ell em va recollir quan tan sols era un gos que vivia al carrer i m'alimentava del que trobava. Ara sóc un gos feliç que viu en una caseta menuda de fusta al jardí de la casa de Marcel. Li ho dec tot!

Marcel viu en una vil·la a la part sud del poble, és molt acollidora. La seua família és molt bona, a excepció de la germana menuda, que es diu Lisa, però jo preferisc anomenar-la Dimoni.

Bé, Dimoni té quatre anys i el pèl castany com Marcel, els ulls verds, fa cara de pillà i l'odie perquè sempre es posa a sobre meu i em diu que córrega com un cavall de no sé quina princesa. Com si alguna vegada anara a vindre un príncep a rescatar-la, i si fóra així, no voldria que també se m'emportara a mi.

La resta de TICO'S DETECTIUS la formen Gemma i Pol. Gemma és alemanya, però ella va nàixer aquí. Té els ulls d'un

blau encara més intens que el cel i el seu pèl és daurat com l'or. Ella és a qui se li ocorren les idees brillants i els plans que fan que resolguem els misteris. Pol és el millor amic de Marcel. Té els cabells negres i els ulls tan obscurs que pareix la mateixa nit. Ell no és llest, però a voltes se li ocorren unes idees que pareix que ho siga. Ell descobreix qualsevol cosa amagada i em pareix que té més bon olfacte que jo. Sobretot per a trobar menjar.

Ara us contaré una de les nostres missions com a detectius. Això va passar fa un parell de mesos en la fira. Al nostre poble munten una fira a l'estiu per a passar les vacances. Tots s'ho estaven passant molt bé. Ningú haguera predit que tindríem un misteri entre mans. Vam anar la família de Marcel, Gemma, Pol i jo. Jo no vaig poder muntar a cap atracció i em vaig quedar amb les ganes, veient xiquets muntar i passant-s'ho bé. Quan estaven muntant a l'atracció de la por es va apagar tota la fira, la llum va desaparèixer.

Dimoni plorava buscant sa mare, que si tinguera un poc més de vista sabia que estava davant dels seus nassos. L'apagada va durar uns trenta segons i, quan va tornar la llum, Gemma, Pol i Marcel van eixir de l'atracció. Una vegada passat l'ensurt algú va dir que havia desaparegut el gerent de l'atracció de la por i va ser qüestió de minuts l'arribada de la policia. Van fer preguntes a tots els que quedaven a la fira perquè la resta, al veure que algú havia desaparegut, van eixir cames ajudeu-me!

Però la banda TICO'S DETECTIUS es va quedar a pesar de les insistències del policia. Ens vam amagar darrere d'una paradeta de llepolies. La resta de la família de Marcel se n'havia anat. Els policies van començar a rastrejar la zona amb els seus gossos i finalment van pensar que l'havien segrestat.

Nosaltres encara no havíem eixit de l'amagatall i, quan vam veure que els policies tornaven als seus cotxes amb llums, vam anar a pegar una volta per l'atracció del crim, i com que estava buida, vam poder entrar per a investigar. De sobte, jo vaig notar una olor estranya que provenia del pis superior de l'atracció. Vaig avisar

Marcel, i com que ell es refia molt de mi, vam pujar sense fer soroll al pis de dalt. Hi havia dues persones disfressades xerrant de no sé què del gerent. Vam intentar apropar-nos més, però ens van descobrir i vam haver de baixar cames ajudeu-me! A l'arribada un altre ensurt ens esperava: la mare de Marcel, la de Gemma i la de Pol ens esperaven a baix i semblava que preparades per a donar-nos un sermó de primera. Que si ens pareixia bé haver-nos quedat a soles, que si ens imaginàvem ser detectius de veritat, que si açò sols és un joc, bla, bla, bla...

Ens van castigar a tots sense que poguérem «jugar» a això de detectius durant un mes i a mi un mes sense salsitxes, que és el meu menjar favorit.

Marcel estava pensant la manera de poder solucionar el misteri sense cridar l'atenció de les mares que ens tenien ben vigilats a totes hores, i més quan ens reuníem a la caseta de l'arbre de Marcel. Jo estava a baix vigilant que no apareguera cap mare i quan apareixia lladrava un poc per a no cridar l'atenció de la mare espia.

Dos dies més tard, Marcel va trobar la solució: aniríem a la fira de nit, cap a la una de la matinada perquè als seus pares els donara temps a adormir-se. I així ho vam fer. A la matinada estàvem tots a la fira i vam començar a mirar per tots els racons. Com que la fira estava tancada no vam tenir sorpreses fins aquell moment.

Uns deu minuts més tard vam començar a veure unes llums que provenien de l'atracció del crim. Ho vàrem mirar i eren les dues mateixes persones que vam veure l'altre dia parlant del gerent, però n'hi havia un tercer. No anava disfressat, però com que anava d'esquena, no vam poder veure-li la cara. Tenia pinta de ser important perquè duia una jaqueta negra com la que es va posar Marcel per a anar a una boda. Era mig calb i pareixia que portara ulleres. Vam sentir dir-li que havia sigut la millor idea del món fer-se desaparèixer a ell mateix.

Allò va ser la pista final perquè ja sabíem més o menys el cas i el culpable, però a qui li ho podríem dir? Ens prendrien

per bojos i no ens farien cas, al contrari, les nostres mares se n'assabentarien i la faríem bona.

Vam pensar en una manera de poder fer-ho, però aleshores Pol em va xafar la cua i no vaig tenir més remei que udolar.

Ens van sentir i... a fugir cap a casa. Per sort, ningú es va adonar de la nostra absència.

A la matinada següent i amb l'excusa de fer un passeig vam anar a la fira i vàrem posar càmeres de gravació per l'interior de l'atracció amb la precaució que no hi haguera ningú, ni allí ni en tota la fira. Les vam col·locar en un ninot d'eixos zombis i, amb l'ajuda de Pol i de les seues idees d'últim moment, vam poder amagar la càmera a l'ull del ninot i fugir a temps per a avisar la policia.

Mentrestant, en casa les mares ens trobaven a faltar i van venir a la fira just quan arribàrem a la comissaria del poble. Vam alertar la policia del que estava passant i, com nosaltres ens pensàvem, no ens feren gens de cas. Vam insistir tant que al final van accedir a anar a la fira amb nosaltres. Deien entre riallades que els vindria bé un passeig. Encara ens preniem per bojos i a Gemma se li estava esgotant la paciència.

A l'arribada a la fira, tal com nosaltres no volíem que passara, els culpables ja no estaven i, en canvi, estaven les nostres mares fetes una fera al veure'ns arribar amb la policia i altra vegada amb el sermó. Aquesta vegada, també la policia s'hi va afegir: que si estàvem bojos d'haver portat a la policia, que si els tornaven a molestar per una falsa alarma...

Enmig d'aquell rebombori se'm va ocórrer portar la minicàmera de l'ull i així ho vaig fer. Li la vaig donar a Marcel i enmig del caos vaig udolar com cap gos havia udolat mai. Vaig cridar tant que tots van callar i a continuació Marcel va parlar. Deia que en eixa càmera hi havia gravada la prova final per a desemmascarar els culpables.

Vam anar a la comissaria i vam reproduir el vídeo. Es veia ben clar i es sentia encara millor. Els policies no van tardar a

disculpar-se, però ens vam emportar el sermó de disculpes de les mares. Va eixir al diari la nostra aventura i és genial que la tele t'entreviste. Les declaracions del culpable van ser que de no ser per nosaltres hauria sigut la notícia de l'any i que haguera guanyat una fortuna. Perquè a la televisió es parlaria molt d'eixe tema, eixiria a totes les revistes, donarien recompensa a qui el trobara i enmig de tot aquell caos el seu ajudant l'hauria «trobat» i es repartirien la recompensa. Clar que tot allò hauria passat si no haguérem actuat a temps.

Tot va tornar a ser com abans. Això sí, crec que hem guanyat més reputació perquè a casa de Marcel no deixen d'arribar telefonades de gent que ens necessita.

A l'arribada a l'escola una altra vegada van haver-hi un munt de problemes amb unes claus robades. Hi havia un nou cas per a TICO'S DETECTIUS...

EL MISTERI DEL MAPA

MELANIA IORDACHE

Vicent és un xiquet castellanenc molt simpàtic, té onze anys i vol ser detectiu privat de major. Un dia, quan tornava de l'escola es va trobar un mapa que assenyalava la seua casa amb un cercle i al costat un cofre amb un tresor preciós.

Vicent quan va arribar a casa, va buscar tots els cofres que hi havia per casa, però tot era molt estrany perquè no hi havia cap cofre. Així que va decidir preguntar-li a sa mare:

–Mamà, coneixes aquest mapa?

–No, per què? –li va dir sa mare molt estranyada.

–Perquè me l'he trobat pel camí i assenyalava la nostra casa.

La seua mare, molt sorpresa, va pensar que era una broma seua, així que no li va fer cas. Vicent va deixar el mapa en la seua habitació i se'n va anar a jugar al jardí.

De sobte el mapa es va il·luminar. Vicent va veure una llum molt enlluernadora, així que va anar corrents cap a la seua habitació; quan va desaparèixer la llum, va veure una clau misteriosa damunt del mapa. Vicent es va quedar bocabadat. Segur que la clau era la solució per resoldre el misteri! Pensat i fet, Vicent la va guardar en una motxilla amb el mapa i una lupa. Molt intrigat, va decidir que esbrinaria «el misteri del mapa». Va agarrar la motxilla i va eixir al carrer seguint el camí que indicava el mapa.

El camí començava en l'escola, després passava per les tendes que hi havia prop de sa casa, continuava per casa d'uns amics de son pare i acabava en la seua casa. Tot era molt estrany perquè la seua casa no tenia res a veure, o sí? Tot era un misteri.

Al dia següent se'n va anar a l'escola, però al tornar va trobar un quadern màgic, on va apuntar tot el que ocorria.

Va fer el mateix recorregut que el dia anterior, però aquesta vegada el mapa s'il·luminava cada vegada que s'apropava al parc Ribalta. Allí es trobava la pròxima pista que el portaria al tresor que amagava el cofre. Vicent, decidit, va anar a casa per agafar les ferramentes necessàries per iniciar una recerca emocionat.

A l'arribar al parc Ribalta va veure l'estàtua del fundador del parc. Hi havia molta gent en la inauguració de l'estàtua, Vicent es va quedar impressionat per l'obra d'aquell pintor famós. Després va passar per la llacuna dels ànecs, i el mapa el va guiar per un jardí floral preciós on va trobar una nota que deia: «Quan la llum del sol il·lumina, una nova flor naix».

Pel camí a casa estava pensant què volia dir l'endevinalla, però no se li ocorria res. Quan va arribar a casa sa mare li va dir:

–Vicent, recorda-te'n, que demà anirem a la Pèrgola, al festival de les flors, per veure com naixen les flors de primavera.

–Això és!! Gràcies, mamà! –va cridar Vicent.

La mare, molt estranyada, va continuar cuinant. Vicent se'n va anar a la seua habitació. Al dia següent, Vicent i la seua mare van anar al festival de les flors.

Durant la representació del Naixement de la Primavera, quan una flor va obrir els pètals Vicent va trobar un altre mapa. Quan es va acabar el festival, Vicent va anar al parc Ribalta per completar el camí del mapa. El camí començava en el parc i acabava en la seua casa, en el jardí.

En el mapa posava que havia de cavar en el jardí, davall de la caseta del seu gos. Primer va deixar la caseta en un costat i després va començar a fer un forat. Al cap d'una estona cavant, Vicent va

trobar un cofre, però no sabia com obrir-lo i se'n va recordar de la clau màgica que havia aparegut a la seua habitació.

Va intentar obrir-lo amb la clau i va funcionar, però dins del cofre no hi havia un tresor preciós, només va trobar fotos del seu pare i dels seus amics quan eren xicotets.

Vicent estava molt intrigat, com un parell de fotografies i records podia ser el meravellós tresor que estava buscant? Vicent, molt impacient, va esperar que son pare arribara de treballar a casa. El seu pare, molt sorprès per la troballa que havia fet Vicent, li va contar que era un cofre amb records que van fer els seus amics i ell quan eren xicotets.

El seu pare volia que quan el seu fill fóra gran descobrira aquest fabulós tresor per a poder contar-li anècdotes del seus amics i demostrar que l'amistat és un tresor molt valuós.

Vicent, molt impressionat per les vivències del seu pare, va tindre una idea: els seus amics i ell podrien fer el mateix!! Al dia següent van anar al parc Ribalta i van posar en una caixa fotos, cartes, coses que els recordaven els bons moments viscuts... Ho van soterrar en el jardí de les flors. Davall dels arbres florals van prometre que en un futur ensenyarien als seus fills que l'amistat ha de perdurar en el temps i sempre l'hem de valorar perquè els bons amics són el tresor més fantàstic que ens podem trobar, són l'únic tresor que romandrà en els bons moments i en els roïns.